

Стоїть гора високая

Українська народна пісня

Обробка Н. Шульмана

Умеренно

нар *f*

dim.

Сто-їть го-ра ви-со-ка-я, по-

-під го-ро-ю гай, гай, — зе-ле-ний гай, гу-

Для повторення

сте-сень-кий, не-на-че справ-ді рай.

Для окончання *allarg.* *f*

рі-чень-ка бли-щить...

Стоїть гора високая,
 Попід горою гай, гай, —
 Зелений гай, густесенький,
 Неначе справді рай.

Під гаєм в'ється річенька,
 Як скло, вода блищить, блищить,
 Долиною зеленою
 Кудись вона біжить.

Край берега, у затишку,
 Прив'язані човни, човни,
 Там три верби схилилися,
 Мов журяться вони,

Що пройде красне літечко,
 Повіють холода, холода,
 Осиплеться їх листячко,
 І понесе вода.

Ой річенько, голубонько!
 Як хвилечки твої, твої,
 Пробігли дні щасливі
 І радощі мої.

До тебе, люба річенько,
 Ще вернеться весна, весна.
 А молодість не вернеться,
 Не вернеться вона!

Стоїть гора високая,
 Зелений гай шумить, шумить,
 Пташки співають голосно,
 І річенька блищить...